

Capitolul 9

Isus, Lumina lumii!

- 9:1-9:41 -

În mod cert în cap.9, autorul dezvoltă tema capitolului 8: Isus, Lumina lumii! De această dată însă, autorul nu mai insistă pe dialogul dintre Lumină și iudei, ci pe discuția dintre cel luminat de Lumină (orbul vindecat) și autoritățile religioase ale vremii. În cap.8 Isus a afirmat despre Sine că este Lumina lumii. Acum El face o minune pentru a ilustra acest adevăr despre Sine, și anume, vindecă un om care s-a născut orb. Dacă analizăm cu atenție pasajul, vom identifica două minuni sau două vindecări. Nu doar ochii fizici capătă vindecare, ci și ochii inimii. Acest om nu își capătă doar vederea, ci și ajunge la concluzia că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Ioan accentuează mai degrabă vindecarea spirituală decât cea fizică. Vindecarea fizică este o oglindire a celei spirituale.

Înainte de vindecare, Ioan ne relatează întrebarea ucenicilor despre orbul din naștere: cine a păcătuit, omul acesta sau părinții lui de s-a născut orb? Din întrebarea ucenicilor, înțelegem că ei considerau că boala este consecința directă a unui păcat specific. Ei nu puneau în calcul și o a treia variantă, cu siguranță cineva păcătuse! Singurul lucru care mai trebuia lămurit era: cine a comis păcatul? Dar Isus le explică faptul că nu întotdeauna boala este o pedeapsă de la Dumnezeu pentru un păcat anume. Răspunsul lui Isus este în perfectă armonie cu revelația Vechiului Testament. Cartea Iov ne demonstrează cât se poate de clar că suferința nu înseamnă întotdeauna o pedeapsă divină. Iov a suferit enorm, dar nu din pricină că păcătuse, ci pentru ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Exact din această pricină, acest om se născuse orb. Dumnezeu avea un plan cu acest om și faptul că s-a născut orb nu era întâmplător. Suferințele sau lucrurile pe care nu le înțelegem din viața noastră au un rost. Ele sunt, pentru ca într-un anume ceas să se arate în noi lucrările lui Dumnezeu. Orbul nu a înțeles multă vreme de ce Domnul a îngăduit să se nască orb. Domnul însă știa acest lucru. El avea să fie vindecat de Fiul lui Dumnezeu și avea să fie un martor al luminii, a cărei mărturie avea să străbată secolele și avea să încurajeze pe milioane de credincioși. În viață întâlnim multe întrebări fără răspuns. Acestea nu trebuie să ne îndepărteze de Domnul. Trebuie să avem credință că există un răspuns, și acesta este minunat. Să așteptăm cu răbdare și la vremea potrivită vom înțelege, măcar în parte, planul lui Dumnezeu cu viața noastră.

Înainte de a face minunea, Isus afirmă din nou despre Sine că este Lumina lumii. De această dată însă aduce nuanțe noi, diferite de cele din cap.8

Ioan 8:12	Ioan 9:4-5
<i>Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.</i>	<i>Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea când nimeni nu mai poate lucra.</i>
	<i>Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii.</i>

Dacă în cap.8 Isus insistă pe beneficiile pe care le are cel care Îl urmează pe El, Lumina, în cap.9, Isus subliniază că lucrarea Sa de a lumina lumea este o lucrare limitată în timp. Isus

anticipează o vreme când El va pleca din lume. Isus vorbește de un moment în care va veni noaptea, și nimeni nu va mai putea lucra. Oare despre ce noapte să fie vorba? Se pare că este vorba despre momentul plecării sale din lume. Într-adevăr, El lucrează cât este ziua, și luminează cât este în lume. Deci expresia a fi ziua și expresia a fi în lume par a vorbi despre una și aceeași perioadă. Expresia vine noaptea când nimeni nu mai poate lucra, se potrivește cel mai bine cu momentul plecării Sale din lume, cu ceasul răstignirii Sale. În Luca 22:53, Isus le spune celor care au venit să Îl prindă: „*În toate zilele eram cu voi în Templu, și n-ați pus mâna pe Mine. Dar acesta este ceasul vostru și puterea întunericului*”. În Ioan 12:35-36a Isus a zis celor ce-L ascultau: „*Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru. Umblați ca unii care aveți lumina, ca să nu vă cuprindă întunericul: cine umblă în întuneric nu știe unde merge. Câtă vreme aveți lumina printre voi, credeți în lumină ca să fiți fii ai luminii*.” Când Isus a fost răstignit, totul s-a întunecat și nimeni nu a mai putut lucra. Nici ucenici Lui, fiii Luminii nu au mai luminat până la învierea lui Isus, ci au fugit speriați și dezorientați.

Cuvintele lui Isus ridică următoarea întrebare: cine va mai lumina după ce Tu vei pleca din lume? Și aici nu este vorba de Lumina care era în lume de la Adam, de mărturia adusă de Domnul prin creație, Lege și conștiință, ci de o Lumină specială adusă de Domnul prin oameni speciali și prin lucrări deosebite. Știm din alte pasaje ale Scripturii, că Biserica va împlini această funcție de lumină a lumii. În Matei, Isus le spune ucenicilor: „*Voi sunteți Lumina lumii!*”, iar în Fapte 13:47: „*Căci așa ne-a poruncit Domnul: te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor ca să duci mântuirea până la marginile pământului*”. Isus era **Lumina Însăși**. Biserica este o oglindire a Luminii, sau cea prin care Lumina luminează și după ce a plecat din lume. Biserica continuă slujba Luminii pe pământ. Într-un fel, tabloul cu orbul din cap.9 anticipează acest lucru. Autorul insistă foarte mult pe discuția orbului cu fariseii, pe mărturia celui vindecat înaintea celor necredincioși. Această discuție sintetizează de fapt întreaga lucrare a Bisericii de pe pământ. Isus știa de acel ceas al întunericului, care va veni și lucra cu putere cât mai era ziua pentru a-i pregăti pe ucenici, dar și pe evrei pentru încercare care avea să vină peste ei când aveau să îl vadă pe Fiul răstignit și aparent învins.

Isus, la fel ca în Ioan 5 face minunea într-o zi de Sabat și include elemente care intrau în contradicție cu interdicțiile vremii cu privire la Sabat. El face tină și îi spune orbului să meargă până la scăldătoarea Siloamului și să se spele. Nu întâmplător, scăldătoarea înseamnă *trimis*. Orbul de fapt avea să fie trimis într-o misiune, în cea mai măreață misiune, și anume aceea de a mărturisi despre întâlnirea sa cu adevărata Lumină. Un alt detaliu interesant este legat de distanța pe care trebuia să o străbată orbul până la scăldătoarea Siloamului. Isus tocmai ieșea din Templu când s-a întâlnit cu orbul. Deci, se pare că, orbul era undeva la intrarea Templului. Distanța în linie dreaptă de la Templu la scăldătoarea Siloamului era de 875 metri, distanță care se pare că depășea distanța admisă în ziua de sabat de tradițiile evreilor (circa 1000 de pași). Dar distanța nu putea fi străbătută în linie dreaptă, deci era mai mult de 875 de metri. Orbul ascultă pe Isus. Acest lucru oglindește credința sa. Nu este plăcut să ți se pună tină cu scuipat pe ochi și nu este ușor să găsești oameni care să te călăuzească în ziua de Sabat. Dar orbul a crezut. Ba mai mult, după ce a fost vindecat, s-a întors la locul în care s-a întâlnit cu Isus. Astfel, el a mers cu siguranță mai mult decât i se permitea într-o zi de sabat. El a decis să calce interdicțiile tradiției iudaice din dorința de a-L căuta pe Isus și de a povesti cunoscuților lui minunea. Este un contrast evident între slăbănogul vindecat în Ioan 5 și orbul tămăduit în Ioan 8.

Slăbănogul (Ioan 5)	Orbul (Ioan 9)
----------------------------	-----------------------

Bolnav din pricina unui păcat specific	Orb nu din pricina vreunui păcat, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu
Vindecăt într-o zi de Sabat și chemat de Isus să încalce interdicțiile tradiției iudaice	Vindecăt într-o zi de Sabat și chemat de Isus să încalce interdicțiile tradiției iudaice
Vindecăt lângă scăldătoarea Betsaida, dar fără ca Isus să implice și scăldatul în procesul de vindecare	Vindecăt lângă scăldătoarea Siloamului; spălarea pe ochi cu apă din scăldătoare face parte din procesul vindecării.
Interogat de iudei.	Interogat de farisei
Se teme de iudei și apoi se duce la ei și le spune că Isus l-a vindecăt.	Nu se teme de iudei, îi confruntă cu curaj și este batjocorit și respins de aceștia.
Isus îl caută și Îl cheamă la ascultare de Dumnezeu, dar el respinge această ofertă.	Isus îl caută și îl cheamă la credința în Fiul lui Dumnezeu și el acceptă această ofertă.

Orbul are cu adevărat credință și ia testele pe care slăbănogul nu le-a luat. Ioan insistă cel mai mult în acest capitol pe curajul și luciditatea orbului din dialogul cu fariseii. Ioan ne menționează și reacția părinților lui, pentru a înțelege cât de mare era presiunea din partea iudeilor și care erau implicațiile pentru cei care mărturiseau că Isus este Hristosul. Deși era fiul lor care fusese vindecăt, și ca părinți ar fi trebuit să fie plini de recunoștință față de Isus și să-i ia apărarea, totuși ei se fereșc chiar și să pronunțe numele lui Isus de față cu fariseii. Împotrivirea acestora față de Isus era foarte mare, iar oamenii erau robiți de teama de a nu fi excluși din sinagogă. Excluderea din sinagogă era o mare rușine și presupunea și dificultăți financiare pe măsură. Fiind exclus din sinagogă, cei din comunitate nu mai erau deschiși să te ajute, să facă afaceri cu tine, să apeleze la serviciile pe care tu le puteai oferi. Era deci o teamă atât față de opinia publică, cât și față de dificultățile ce puteau surveni pe plan material. Majoritatea oamenilor trăiau în această robie. Dar orbul vindecăt este atât de liber. Ca orb din naștere, el a experimentat marginalizarea încă de mic copil. Acum însă nu tânjea cu orice preț să fie acceptat de comunitate. El era gata, de dragul adevărului, să experimenteze marginalizarea și ca persoană văzătoare. Pur și simplu mă impresionează curajul lui din dialogul cu fariseii. Deși știa împotrivirea acestor față de Isus, el le spune cât se poate de direct:

1. *Este un proroc!*
2. *Acum v-am spus, și nu mă ascultați....doar nu ați vrea să vă faceți și voi ucenicii Lui.*
3. *Dacă omul acesta nu ar veni de la Dumnezeu, nu ar putea face nimic.*

Ioan evidențiază și un contrast între luciditatea orbului vindecăt și confuzia fariseilor. Fariseii se ceartă între ei, îl întreabă de două ori același lucru și se contrazic singuri în discursul lor. Contradicția este reliefată de sfârșitul dialogului: pe de o parte din pricina faptul că era orb din naștere, ei îi spun orbului că s-a născut cu totul în păcat, dar pe de altă parte deși orbul a fost vindecăt de Isus, ei nu recunosc că Isus trăia în neprihănire și venea de la Dumnezeu. Deci, dacă infirmitatea fizică era o consecință a păcatului și o pedeapsă a lui Dumnezeu, atunci și vindecarea trebuia să fie o consecință a neprihănirii și realizate prin intervenția divină. Ei sunt incoerenți, și sunt incoerenți pentru că ei nu doreau să afle adevărul. În demersul lor de a-l interoga pe orbul vindecăt, ei erau motivați de invidia față de Isus. Ei nu erau gata să accepte că Isus ar putea veni de la Dumnezeu. Ei doreau doar să găsească argumente ca să dovedească că El nu venea de la Dumnezeu.

Orbul nu știe răspunsul la toate întrebările lor, și nu se ferește să răspundă:” Nu știu.” Acest lucru însă nu îl intimidază. Pentru el este important ce știe, experiența sa miraculoasă a întâlnirii cu Isus: eu una știu, că eram orb, și acum văd. El este gata să accepte și să afirme adevărul chiar dacă acest lucru îi va aduce pierderi. Fariseii îl batjocoresc, îi aruncă cuvinte jignitoare: “Tu ești cu totul născut în păcat”, și-l dau afară (probabil afară din sinagogă). Fariseii sunt insensibili la minunea din viața orbului. Ei nu acceptă ca cineva (chiar Dumnezeu Însuși) să le calce tradițiilor lor. Prin amenințarea cu darea afară din sinagogă pe cei care Îl mărturiseau pe Isus, se dovedește că ei porneau de la premisa că Isus nu este Mesia și nu-l dădeau în mintea lor lui Isus nici o șansă. Varianta că Isus ar putea veni de la Dumnezeu trebuia exclusă. Le-ar fi adus pierderi prea mari: pierdeau din popularitate, trebuiau să se smerească și să își schimbe teologia și viața. Observ faptul că Ioan și în acest capitol insistă foarte mult pe motivele care au stat în spatele respingerii lui Isus de către liderii religioși și de către comunitatea iudaică. Se pare că în vremea de atunci, faptul că Isus a fost respins de Israel, în frunte cu liderii religioși, era unul dintre contra-argumentele cele mai puternice aduse împotriva lui Isus. În Evanghelie Ioan ne prezintă nu doar ce a făcut și spus Isus, ci și reacția oamenilor față de El. El ne explică cu lux de amănunte de ce unii au crezut și ce i-a convins să creadă, și de ce alții l-au respins și de ce nu au crezut. Aceasta este o temă nu secundară, ci majoră a Evangheliei. Mai mult ca celelalte Evanghelii la un loc, Ioan ne invită în inima celor care s-au întâlnit cu Lumina. Avem foarte multe exemple în care ne putem regăsi. Cel ce citește Evanghelia lui Ioan nu doar că simte cercetarea Duhului care îl convinge pe măsură ce citește că Isus este Fiul lui Dumnezeu, dar el își și poate regăsi reacția față de această cercetare în personajele prezentate în Evanghelie. Astfel, dacă el crede și ceilalți din jur îl disprețuiesc, și el crede chiar dacă nu are răspuns la toate întrebările iscoditoare ale celor din jur, se poate identifica atât de bine în orbul vindecat din cap.9. Dacă el ezită din pricina presiunii celorlalți, și nu din pricină că adevărul nu ar avea suficientă putere să îl convingă, el se poate identifica cu cei care, de teama iudeilor, nu -l mărturiseau pe față ș.a.m.d. Ioan vrea să înțelegem nu doar puterea adevărului de a ne convinge, dar și de ce oamenii nu primesc adevărul, și nu în cele din urmă, de ce noi înșine am putea ezita în a căuta și primi Adevărul.

Capitolele 7-9 par să fie unificate toate de această temă. În capitolul 7 Ioan ne invită prin mulțime pentru a ne descoperi întunericul și confuzia din mintea oamenilor. În cap.8 el ne prezintă asaltul Luminii asupra acestor inimi întunecate prin puterea Cuvintelor lui Isus de a demonstra Adevărul despre ei înșiși și despre Dumnezeu, iar în cap.9 avem un nou asalt al Luminii, dar de această dată, nu prin cuvintele rostite de Isus, ci prin mărturia celui luminat de Isus. Ioan creionează și un contrast izbitor între orbul care s-a lăsat luminat și cei care au respins Lumina. Se demonstrează cât se poate de clar că nu a fost vorba de lipsă de argumente sau de motive întemeiate, ci de rea voință, de dorința de a trăi în păcat și minciună, de reticența la schimbare, de refuzul încăpățânat de a se smeri în fața Adevărului.

Ioan vrea deci, să înțelegem și de ce Îl resping oamenii pe Isus. La începutul capitolului 7, Isus a rostit: „*lumea Mă urăște pentru că mărturisesc despre lucrările ei că sunt rele*”. În cap.7-9 este dezvoltată și exemplificată această afirmație. Un credincios poate fi derutat de faptul că cei mai mulți Îl resping pe Isus, și poate fi contrariat de reacția violentă a oamenilor față de ei și față de Isus. Ioan dorește ca să înțelegem pe cei din jurul nostru. Ei nu vor să vină la lumină pentru că faptele lor sunt rele. Ei urăsc Lumina pentru că ea scoate la iveală adevărul despre ei înșiși. Ei urăsc pe cei credincioși pentru că Lumina luminează prin ei.

Mărturia orbului vindecat surprinde esența mărturiei Bisericii de-a lungul istoriei.

Biserica este formată din cei luminați de Lumină, din cei care s-au întâlnit în mod personal cu Lumina și și-au transformat viața în urma acestei întâlniri. Ei înșiși devin Lumini, lucru care atrage respingerea și disprețul din partea lumii. Orbul insistă foarte mult pe experiența sa cu Isus, pe modul în care Isus i-a schimbat viața. Este interesant să ne aducem aminte în acest context de ultimele capitole din cartea Fapte. Dacă în prima parte a cărții Fapte autorul ne descrie procesul desprinderii Creștinismului de Iudaism și apoi proclamarea Evangheliei în lumea păgână, în ultima parte a cărții Luca insistă pe apărarea Evangheliei. Pavel se apără pe sine și mesajul Evangheliei în fața Bisericii, în fața norodului de la Ierusalim, în fața Sinedriului, în fața lui Felix, Festus și Agripa. În acest context, Luca așterne pe hârtie două discursuri mai lungi ale lui Pavel: apărarea înaintea iudeilor (vezi cap.22) și apărarea înaintea neamurilor (vezi cap.26). În ambele discursuri, prezentarea întâlnirii personale cu Mântuitorul ocupă un loc central. Pavel, asemenea orbului, insistă pe modul în care i s-a descoperit Isus și cum această revelație i-a schimbat radical viața. Înțelegem deci că atunci când vestim Evanghelia relatarea nașterii noastre din nou are un impact cu totul deosebit. Dincolo de argumente raționale, experiența noastră cu Isus constituie cel mai bun argument.

„Isus a auzit că l-au dat afară; și când l-a găsit, i-a zis: crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” Îmi place atât de mult acest verset. Isus l-a căutat pe orbul vindecat. Mă gândesc, oare ce a fost în inima orbului când a fost data afară din sinagogă. Cu siguranță nu i-a fost ușor: s-a simțit nedreptățit, batjocorit și din nou respins. Se putea îngrijora cu privire la viitorul său. Dacă până acum trăia din cerșit, acum trebuie să muncească. Dar tocmai fusese exclus din comunitatea iudaică. Cine avea să îl angajeze? Firea sa pământească îi spunea că tocmai a suferit o mare pierdere. Dar Isus Îl caută și Îl găsește. Pentru că a luat testul, pentru că a iubit mai mult adevărul și slava lui Dumnezeu decât slava oamenilor, Isus îi dă și mai multă lumină. Îi descoperă că este mai mult decât un proroc, îi descoperă că este Fiul lui Dumnezeu. Orbul, asemenea unui copil, crede din toată inima exact ceea ce i-a intrigat așa de tare pe iudeii din Ierusalim (vezi cap.8). Credința orbului judecă și condamnă necredința iudeilor. Observ, că la fel în capitolul 4, Isus Își afirmă identitatea prin intermediul cuvintelor Sale: *și cel care vorbește cu tine, Acela este.*

Isus rostește apoi o afirmație care este de fapt concluzia capitolului sau poate chiar concluzia cap.7-10: *„Eu am venit în lumea acesta pentru judecată: ca cei ce nu văd să vadă, și cei ce văd să ajungă orbi”.* Iată că cel ce era orb fusese vindecat, și el l-a recunoscut pe Isus ca Fiul lui Dumnezeu, iar cei care vedeau se comportau ca niște orbi și nu-l recunoșteau pe Isus. În mod cert, Isus folosește drept metafore verbele a vedea și a ajunge orb. El se referă la un discernământ spiritual. Îmi vin în minte două posibile interpretări ale acestei afirmații. Iată prima interpretare: *cei ce nu văd* sunt cei smeriți, cei care recunosc că nu înțeleg, că au nevoie de lumină, cei care recunosc că trăiesc în întuneric și că au nevoie de Lumină, Lumina după care tânjesc. *Cei ce văd* sunt cei care se laudă că văd, care consideră că sunt sănătoși, că sunt deja în lumină și nu au nevoie de vindecare, sunt cei care deja știu și care numesc întunericul în care trăiesc lumină. Cei din prima categorie, când se întâlnesc cu lumina capătă discernământ spiritual, pe când a doua categorie se afundă și mai mult în întuneric.

A doua interpretare ar putea fi formulată prin cuvintele Mântuitorului din altă Evanghelie: vameșii și curvele merg înaintea fariseilor. Spre deosebire de păcătoșii dintre Neamuri, iudeii se bucurau de lumina Scripturii și aveau un discernământ spiritual mai bun. Dar când a venit Lumina, ea a fost primită de cei ce rățăceau prin întuneric, și respinsă de cei care aveau mai la îndemână felinarul Scripturii. Astfel, cei ce nu vedeau, au ajuns să vadă, și cei ce vedeau mai bine, au ajuns orbi.

Este foarte profundă și ultima afirmația a Mântuitorului din acest capitol: dacă ați fi orbi, nu ați avea păcat; dar acum ziceți: Vedem. Tocmai de aceea păcatul vostru rămâne. Afirmația vine drept răspuns la afirmația fariseilor: *Doar n-om fi și noi orbi*. Isus le spune că dacă ar fi orbi, dacă nu ar vedea absolut nimic, atunci nu ar avea păcat, nu ar putea fi socotiți vinovați cu adevărat. Un orb nu poate fi condamnat că nu a citi un semn de circulație de exemplu. Ei nu erau complet orbi. Aveau felinarul Scripturii și lumina lui Dumnezeu din conștiință. De aceea erau vinovați și responsabili de faptele lor. Pe de altă parte, ei nu-și asumau statutul unor oameni orbi, care au nevoie de Lumină. Ei vedeau ceva, dar nu vedeau complet. Ei aveau nevoie de Lumină, dar ei respingeau această nevoie. Ei erau plini de mândrie, ei știau, ei nu aveau nevoie să fie învățați de nimeni, nici măcar de Însuși Dumnezeu. Din această pricină, păcatul lor nu putea fi iertat. Afirmația : dacă ați fi orbi, nu ați avea păcat, ar putea fi interpretată și în sensul: dacă v-ați asuma statul de orb, ați primi lumina, și astfel și iertarea pentru păcatul vostru. Totuși, prima interpretare propusă mi se pare că se armonizează mai bine cu textul.

Din cele două afirmații înțelegem cât de important este să îți asumi statutul de orb. Mândria merge înainte căderii, cel ce crede că deja știe, este sortit rătăcirii. Să accepți că trăiești în întuneric, este primul pas în găsirea luminii. Să accepți că nu știi, iată marea provocare. Trăim într-o lume în care toată lumea știe. Toată lumea știe cum să își trăiască viața, ce decizii să ia, cum să-și întemeieze o familie, cum să își crească copiii, cum să fie plăcut lui Dumnezeu, cu cine să voteze, cum să se antreneze, cum să conducă țara, cum să păstorească o biserică, cum să scoată economia din criză, cine este el și cine sunt oamenii de lângă el, toată lumea știe, toată lumea vede. Dar viața este atât de complexă, și noi știm atât de puțin despre noi, despre ceilalți și despre viață în general. Oare de câte eșecuri avem nevoie, pentru a recunoaște că mergem ca niște orbi și ne izbim cu capul de orice obstacol dinaintea noastră? Îmi aduc aminte de spiritul radiografiat atât de bine de Ioan în cap.7: „*Nu este El Acela, pe care caută ei să-L omoare? Și totuși, iată că vorbește pe față, și ei nu zic nimic! Nu cumva, într-adevăr, vor fi recunoscut cei mai mari că El este Hristosul? Dar noi știm de unde este omul acesta; însă, când va veni Hristosul, nimeni nu va ști de unde este*”. Iată că acești oameni din mulțime, chiar dacă fariseii L-ar fi recunoscut pe Isus ca fiind Mesia, ei tot nu L-ar fi recunoscut, pentru că ei știau... Doamne, păzește-ne de păcatul lui “dar eu știu!”

Capitolul 9 ne descrie un nou asalt al Luminii, o nouă strategie a Luminii. Lumina nu se lasă descurajată de întunericul din inima oamenilor (întuneric descris în cap.7), ci în cap.8, prin discursul Mântuitorului invadează în sufletele întunecate ale iudeilor. Aceștia încearcă să omoare Lumina. Lumina însă nu renunță, și în cap.9 ea inițiază o nouă ofensivă. De această dată strategia este diferită. Atacul Luminii nu se mai realizează prin discursul Mântuitorului, ci prin mărturia unui om luminat de Lumină. Dacă analizăm cu atenție detaliile din capitol, observăm că este o strategie foarte eficientă. Cei care vroiau să răstignească Lumina sunt nedumeriți în fața orbului vindecat. Ei pur și simplu, nu pot ignora atât de ușor minunea, și îl interoghează p orb de mai multe ori. Mărturia orbului vindecat este așa de puternică, încât, în ciuda împietririi lor, ei nu mai pot dormi liniștiți. Ei sunt realmente tulburați și caută tot felul de explicații alternative care să excludă varianta că Isus ar putea veni de la Dumnezeu. Ei erau foarte împietriți. Cu toate acestea nu pot trece la diverse vindecarea și mărturia orbului. Conștiința lor este trezită și ei depun efort consistent pentru a o adormi din nou:

1. *Din nou, fariseii l-au întrebat și ei cum și-a căpătat vederea. (v.15)*
2. *Iarăși au întrebat pe orb: tu ce zici despre El în privința faptului că ți-a deschis ochii? (v.17)*

3. *Iudeii n-au crezut că fusese orb și că își căpătase vederea, până n-au chemat pe părinții lui. (v.19)*
4. *Fariseii au chemat a doua oară pe omul care fusese orb, și i-au zis: Dă slavă lui Dumnezeu: noi știm că omul acesta este un păcătos! (v.24)*
5. *Iarăși l-au întrebat: Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii?*

Observăm că iudeii sunt tulburați de mărturia orbului. Ei simt nevoie să îl întrebe de mai multe ori. Iudeii sunt foarte interesați de ce spune orbul despre Isus: *Tu ce zici despre El?* Iudeii încearcă să îl intimideze pe cel vindecat și să îl determine să declare că Isus este un păcătos: *Dă slavă lui Dumnezeu: noi știm că omul acesta este un păcătos!* Expresia *Dă slavă lui Dumnezeu*, nu era folosită în orice context. Ea avea o semnificație specială. Ea ne aduce aminte de cuvintele lui Iosua către Acan: „*Fiule, dă slavă Domnului, Dumnezeului lui Israel, mărturisește și spune-mi ce ai făcut, nu-mi ascunde nimic*”. Dar Iudeii nu doresc să afle adevărul, ci să audă din gura orbului ce ar fi dorit ei să audă. Este folosită expresia atât de sugestivă din cap. 7 noi știm. Dacă omul vindecat ar fi mărturisit împotriva lui Isus, viața fariseilor ar fi devenit mai ușoară, și ei ar fi putut dormi mai liniștiți în păcatele lor. De aceea au încercat ei să îl intimideze pe cel vindecat folosind această formulare solemnă. Dar toate acestea nu fac decât să ne descopere cât de mare era tulburarea și cercetarea adusă în inima lor de mărturia celui luminat de Lumină.

Un alt lucru reliefat de cap.8 este puterea pe care o primește un om când se întâlnește cu Lumina. Orbul a fost lăsat singur de Isus, ca un miel în mijlocul lupilor. Fariseii erau inteligenți, plini de teologie, aveau și putere, erau și vicleni, aveau toate pârghiile pentru a-l amenința sau intimida. Lui Isus nu i-a fost frică să îl lase pe cel vindecat singur în mijlocul fariseilor. Isus avea încredere în forța Luminii din El și știa că cel vindecat are toate resursele pentru a rezista testului de foc prin care avea să treacă. Și într-adevăr a rezistat. Să nu subestimăm deci puterea Luminii.